

gøre det umuligt for nogen selv i denne Alder at blive gift uden at have erhvervet det fornødne Samtykke, hvis ikke Loven havde givet en én Udvej at gribe til — de saakaldte *actes respectueux*. Mand mellem 25 og 30 Aar og Kvinde mellem 21 og 25 Aar kan nemlig, om Forældre eller Ascendenter ikke vil give sit Samtykke, skaffe sig Dispensation fra dette ved at lade læse for vedkommende, ved 2 Notarer eller 1 Notar og 2 Vidner, 3 saadanne *actes*, d. v. s. Ansøgninger i ærbødig Form om det udkrævede Samtykke. Mellem Læsningen af hvert af disse Dokumenter skal der gaa en Maaned; nægtes saa Samtykket fremdeles, kan Vielse alligevel foretages efter nok en Maanedes Forløb. Er Manden over 30, Hustruen over 25 Aar, saa er de endnu ikke betroede selv at fatte Bestemmelse om, hvem de vil gifte sig med — det blir de overhovedet aldrig, saalænge nogen Ascendent lever — kun slipper de da med en *acte respectueux* og kan saa gifte sig en Maaned efter dennes Læsning. Giver nu vedkommende sig, saa kan Parret altsaa gifte sig efter henholdsvis 3 eller 1 Maanedes Forløb, efter at Samtykket er nægtet. Men er Faderen, eller hvem det nu er, rigtig stædig, saa kan han end ydermere hale Giftermaalet ud. Han kan nemlig nedlægge retslig Protest mod de omtalte *actes respectueux* paa Grund af en eller anden Formfejl, som kanske findes der, kanske ikke. Findes den, maa hele Historien gaas igennem igen; findes den ikke, saa kan Citanten undlade at møde for Retten og derved forhale Domsafgørelsen i en Tid af omtrent 2 Aar. Men saa er der heldigvis ogsaa Ende paa det.

For os staar denne Udkræven af Samtykke til at indgaa Ægteskab for fuldmodne Mennesker som en temmelig latterlig Forholdsregel; for Franskændene er den vist nærmest et Udtryk for Familjens Solidaritet. Den hænger ogsaa sammen med en Del andre Bestemmelser, særlig med den, at en Svigersøn eller Svigerdatter efter fransk Lov kommer i samme Forhold til sine Svigerforældre som til sine egne Forældre, d. v. s. disse blir i Tilfælde forpligtede til at sørge for ham, som om han var deres eget Barn. I en Gennemgaaelse af de franske Love om Ægteskab, særlig med Hensyn paa Udlændingers Ægteskab i Frankrig, af en amerikansk Retslærd, Dr. *Edmond Kelly*, findes refereret en Historie om en Franskmand, som giftede sig med en ung amerikansk Pige af rig Familie. Først gjorde han Ende paa hendes Medgift, derpaa tvang han hende ved Mishandling til at rejse hjem til sine Forældre igen, og saa til sidst gad Fyren ingen Ting tage sig for, men fik Dom over sin Svigerfader til at »forsørge« ham med 15,000 Francs om Aaret.<sup>1)</sup> Sligt er jo komplet meningsløst; men

Franskændene trækker bare paa Skuldrene og siger: Manden havde jo samtykket i at tage den Slubbert til Svigersøn. —

Naar nu de vordende Ægtefæller har skaffet sig Fødselsattest for at godtgøre, at de har opnaaet Giftealderen, Notarialerklæring om Samtykke af Forældre eller Ascendenter, eller Bevis for disses Død eller for den lovformelige Læsning af de nødvendige *actes respectueux*, hvis dette Samtykke ikke haves, saa er de dermed langt fra færdige. Dernæst skal ogsaa skaffes offentlig Erklæring om, at Lysning er foretaget, ligesom om, at ingen Indsigelse er rejst mod Ægteskabet; Dødsattest for foregaaende Mand eller Hustru, om der har været en saadan; Certifikat fra den Notar, som har oprettet Kontrakten mellem dem, om nogen saadan er oprettet, og Certifikation, at Manden, hvis han endnu ikke har fyldt 30 Aar, har gennemgaaet Militærtjenesten. Desuden skal man have boet mindst 6 Maaneder paa det Sted, hvor Vielsen skal foretages; for Paris's Vedkommende gør det dog intet, om man i disse 6 Maaneder er flyttet fra det ene Arrondissement til det andet.<sup>1)</sup> Naar man saa erindrer, at man for at faa hvert af disse offentlige Dokumenter maa gaa igennem en 3—7 Embedskontorer, og hvis man er født i en anden By eller, endnu værre, bostedsbundet til et andet Sted — hvilket ikke vil sige, at man har sit Bosted der — saa skrive til en halv Snes Autoriteter for kanske allernaadigst at faa Svar om 3 à 4 Maaneder, saa indser man let, at især for Arbejderen, som i Regelen ikke paa Forhaand er inde i alle Administrationens Krogveje, og ogsaa har Afsky for at arbejde sig igennem det ene Embedskontor efter det andet, det at blive gift er forbundet med for ham næsten uoverkommelige baade Udgifter og Tidsspilde, for ikke at snakke om Ærgrelse. Dette er ogsaa uden Tvivl en af Grundene til, at en saadan Masse af Arbejderbefolkningen, særlig i Paris, simpelthen springer over Vielsen og sætter Bo uden denne. *Jules Simon* siger i en Artikel om den franske Kvinde i *Fortnightly Review* for December 1858:

han haft nogen som helst Ejendom i Frankrig, saa vilde der være blevet lagt Beslag paa denne til Udredelse af »Forsørgelsen«.

<sup>1)</sup> Disse Bestemmelser gælder ogsaa for Udlændinger, som vil gifte sig i Frankrig, ogsaa den om de 6 Maaneders Ophold. Vil man gerne blive fri for denne, kan man væbne sig med et Brev fra sin Legation, om at alle Formaliteter, som i ens eget Land er nødvendige, er iagttagne; med dette Brev gaar man saa op til Republikens Prokurør, og han kan da udfærdige en Tilladelse for vedkommende Maire til at foretage Vielsen alligevel; men denne Tilladelse er han ingenlunde tvungen til at give; har han samme Formiddag haft en Ærgrelse, eller lider han af en daarlig Fordøjelse eller andet, som sætter daarligt Humør, saa kan han være vrangvillig og sige nej, og saa staar man der.

<sup>1)</sup> I dette specielle Tilfælde hjalp Dommen ham ikke noget, da Svigerfaderen ikke kunde tvinges ovre i Amerika; men havde